

mocenskou pokladnou byli uznáni nemocnými, neb ku práci neschopnými, neb kterým pro šestinedělí, pohřeb členů rodiny, manželský sňatek, neb pro porod příslušníků domácnosti nárok na úplatu za promeškaný čas byl přiznán. Dle poslední věty tétoho § 10 mělo toto ustanovení platiti jen až do případné zákonné změny § 1154 b) obč. zák. Že by případné nové znění § 1154 lit. b) obč. zák., které novou zákonnou úpravou tohoto § bude zavedeno, mělo nastoupiti na místo dosavadního § 10 kolektivní smlouvy, nebylo v této smlouvě vyřčeno a z nadpisu § 10 smlouvy »úplata a odškodnění dle § 1154 b) obč. zák., to nutně nevyplývá. Poněvadž pak zákonem ze dne 1. dubna 1921, čís. 155 sb. z. a n. byla zavedena v § 1154 b) obč. zák. zřčna potud, že nyní přísluší zaměstnanci mzda nejen, když utrpěl úraz neb onemocněl, nýbrž i když z jiné důležité příčiny, týkající se jeho osoby, nemohl bez své viny vykonávati službu nebo práci, nelze dle znění kolektivní smlouvy tvrditi, že by se kolektivní smlouva i na tento případ vztahovala, zejména, že by se vztahovala na případ, kdy pro nastoupení služby vojenské nemohl zaměstnanec službu neb práci konati, neboť nikde není stanoveno, že nynější znění § 1154 b) obč. zák. nastoupilo na místě dřívějšího § 10 kolektivní smlouvy. Poněvadž pak dle § 5 kolektivní smlouvy přísluší k rozhodnutí před ústřední paritní komisí pro veškerý průmysl v Praze pouze spory vzniklé z kolektivní smlouvy a nové znění § 1154 b) obč. zák. v tuto smlouvu pojata není, nepřisluší vyřízení sporů opírajících se o nové znění § 1154 b) obč. zák. do právomoci paritní komise a proto nepřisluší do právomoci její též tento spor.

Čís. 1899.

Žalovaná-li o náhradu za poškození bytu osoba, jež nebyla nájemcem (na př. otec dětí, najavších byt), nejde o spor ze smlouvy nájemní (§§ 49, čís. 5, 83 j. n.).

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R I 1195/22.)

Manželka žalovaného najala byt, jež pak obývala se svými dětmi. Ježto za trvání nájemního poměru způsobila manželka i děti v bytě a na nábytku škodu, domáhal se pronajímatel na žalovaném, bydlícím na Král. Vinohradech, náhrady škody a zadal žalobu na soudě v Brandýse n. L., v jehož obvodu byla nemovitost, v níž se nacházely najaté místnosti. Žalovaný vznesl námitku místní nepřislušnosti, již soud prvce stolice usnesením, pojatým do rozsudku, zamítl, poněvadž jde o spor z nájemního poměru. O dvola cí soud vyhověl odvolání, pokud v něm byla obsažena stížnost do usnesení prvého soudu o námitce nepřislušnosti, zrušil napadený rozsudek a přikázal dle § 475 odstavec druhý c. ř. s., příslušnému okresnímu soudu na Král. Vinohradech, by, vyčkaje pravomoci, včc projednal. D ů v o d y: Soud prvce stolice domnívá se, že jde o spor z nájemního poměru (§ 49 čís. 5 j. n.), a opírá příslušnost o § 83 j. n. Nájemní rozepří však tato rozepře není. Dle žaloby, dle výsledků řízení a dle rozsudku žalovaný se žalobcem do nájemního poměru vůbec nevstoupil, naopak nájemnicí byla pouze manželka. Právním důvodem žalobního nároku jest, že žalovaný, jako manžel a otec rodiny, která ža-

lobci nábytek v najatém bytě poškodila a úplně zničila, jest ze zákona povinen škodu tu nahraditi. Je tedy nájemní poměr manželky žalovaného vůči právnímu základu žalobnímu něčím vedlejším, poněvadž žalovaný na něm není smluvně účastníkem, a proto tuto rozepři i přes velmi liberální výklad, jaký dává ustanovení § 49 čís. 5 j. n. judikatura, za rozepři nájemní nebo této rovnocennou nelze považovati. Řádným bydlíštěm žalovaného podle spisů jsou Král. Vinohrady, jest tedy tamní okresní soud pro tuto rozepři dle § 49 čís. 1 j. n. příslušným.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Nesporně jest, že byt od žalobce najala manželka žalovaného, že tam s dětmi bydlila a že žalováno jest, aby žalovaný nahradil škodu, kterou jeho manželka a děti způsobily v bytě a na nábytku, jednak z důvodu závazku smluvního, poněvadž se k náhradě té vůči žalobci zavázal, jednak na základě závazku, jenž postihuje ho jako manželka a otce. Žalovaný není tedy žalován jako strana nájemní smlouvy dle § 1109 obč. zák., neboť sám v nájemním poměru k žalobci nebyl účastníkem. Nejedná se tedy o spor z poměru nájemního dle § 49 čís. 5 a § 83 j. n., nýbrž o spor o náhradu škody, za kterou žalovaný dle tvrzení žalobce jest práv, jednak ze zákona, jednak ze smlouvy. Nepadá proto na váhu, zda poškozené věci jsou součástí věci nemovité, bytu, či věcmi movitými. Ku projednání rozepře jest tudíž příslušným soud bydlíště žalovaného, okresní soud na Král. Vinohradech (§ 49 I j. n.).

Čís. 1900.

Finanční prokuratura může dle § 87 zákona o společnostech s r. o. napadnouti nesprávné užívání společností firmy, třebaš usnesení, zápis firmy povolující, bylo již nabylo právní moci.

(Rozh. ze dne 10. října 1922, R I 1222/22.)

K návrhu finanční prokuratury, jímž napadla po rozumu §§ 87 a 43 zákona ze dne 6. března 1906, čís. 58 ř. zák. označení firmy »Český Lloyd Mercantil, společnost pro mezinárodní obchod, společnost s r. o.«, zavedl rejstříkový soud řízení o vyslovení zmatečnosti jmění oné firmy a nařídil poznámku zahájení řízení v rejstříku. Rekursní soud usnesení potvrdil. Důvody: Dle § 4 zák. o společnostech s r. o. patří ku podstatným částem společenské smlouvy též firma; jaké její znění jest přípustno, stanoví zejména § 5 zákona. Obrací se tedy návrh české finanční prokuratury proti podstatné části smlouvy společenské a proto musilo býti řízení dle cit. §§ 87 a 43 zavedeno. Vzhledem k tomu náhled rekurentky, že řízení vůbec nemělo býti zaváděno, nemá v zákoně opory. Při zahájení řízení musila okolnost ta dle § 43 (2) zákona při firmě v obchodním rejstříku býti poznamenána.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.